අරගලය

සූරියකන්ද බේදවාචකය

සූරිය කන්ද සිසු ඝාතනය අපේ රටේ සිදුවූ අති බිහිසුණු කෲර ඛේදවාචකයකි. මේ එම ඝාතනය පිළිබඳ රහස් පොලිසිය කළ අපක්ෂපාතී පරීක්ෂණයේදී ඊට මුල් වූ කරුණු ඇසුරින් සකස්වූ ලිපියකි.

05 කොටස

නීතියෙන් ගැලවුණත් උන්ට හෘද සාක්ෂියෙන් ගැලවෙන්න බෑ

ඩැට්ලින් පත්මි හෙට්ටි හේවා

සුජිව පුෂ්ප කුමාර ප්‍රසන්න හඳුවල මගේ පුතා. 1989 දී පුතා ඇඹිලිපිටිය මධ්‍ය මහා විද්‍යාලයේ 13 වන වසර ඉගෙනීම කළා. ඒ වන විට මගේ දරුවා වයස 19ක තරුණයෙක්. 1989 අගෝස්තු මාසේ මට මතකයි පුතා එදා ගාල්ලේ මගේ නංගිලාගේ ගෙදර නිවාඩුවට ගිහින් හිටියා. හදිසියේම සෙවණ හමුදා කඳවුරේ පිරිසක් මගේ ගෙට ඇවිත් ප්‍රසන්න පුතාව එගොල්ලොන්ට ගෙනියන්න ඕනෑයි කිව්වා. අපි 89.08.28 වැනිදා ප්‍රසන්නව ගෙදර එක් කරගෙන ඇවිත් හමුදා කඳවුරේ කර්නල් ලියනගේට භාර දුන්නා. පසුව අපිට ඔහුගෙන් 89.09.04 දා පණිවුඩයක් ලැබුණා. ඒකෙන් කියවුණේ පසුව දා එනම් 89.09.05 දා උදේ 8.00ට හමුදා කඳවුරට එන්න කියලා.

සැප්තැම්බර් 4 දින තමයි මගේ පුතාගේ උපන් දිනය. කොහොම වුණත් මාත් මහත්තයත් පසුවදා සෙවණ හමුදා කඳවුරට ගොස් කර්නල් ලියනගේ හමු වුණා. ඔහු අපිට පුතාගේ අත් අකුරින් ලියපු ලිපියක් දුන්නා. ඒ ලිපියේ තිබුණේ සියදිවි නසා ගැනීම සඳහා බයිසිකල් තට්, යතුරු කැරලි, බල්බ කැලි සහ ස්පෝච් කැලි යන ආදිය පුතා විසින් ගිල දමා ඇති බවයි. පුතා ඒ වන විට සිහි මද ගතියෙන් සිටියේ. ලියනගේ මහත්තයා අපිට ළමයා භාර දීලා කිව්වා බෙහෙත් කරලා සැප්තැම්බර් 9 වන දා සවස හතරට යළිත් කඳවුරට ගෙනත් දෙන ලෙස.

අපි දෙන්නා පුතාව ගෙදර ගෙනාව. දෙයියනේ හොඳ සනීපෙන් කඳවුරට භාර දුන් දරුවා උමතු රෝගියෙකු කරලා අපිටම දෙනවා සනීප කරල නැවතත් ගෙනත් දෙන ලෙස නියෝගයක් කාට වැඩි වුණත් අම්මා තාත්තට දරුවො වැඩි නෑ.

ගෙදර ආවත් පුතා කතා කළේ නැහැ. තෝන්තු වෙච්ච ගානට ඔහේ බලාගෙන හිටියා. පුතාගේ කමිසය ගලවන විට පිටේ නිල් පාට පැල්ලම් පදාස මතුවෙලා. පුතාට උන් හොඳටම පහර දීලා වගේ පෙනුණා. අපි පුතාව කුට්ටිගල ඩී.එම්.ඕ. ළඟට අරගෙන ගියා. ඒ මහත්තය පුතාගේ රෝගයේ බරපතළ තත්ත්වය වටහා ගෙන ඉක්මනට හම්බන්තොට අරගෙන ගිහින් එක්ස්රේ ගන්න කිව්ව. ඒක අරගත්ත ම පුතාගේ කුස තුළ තිබුණු යතුරු තට්, ස්පෝච් කැලි ආදිය හොඳට පෙනෙන්නට තිබුණා. ඩී.එම්.ඕ. මහත්තයා ඒ අනුව ප්‍රතිකාර කරා. ඒ ද්‍රව්‍ය ශරීරයෙන් පිටතට ගැනීමට වෛද්‍යවරයා සමත් වුණා.

කඳවුරෙන් කියූ පරිදි අප නවය දා සවස පුතාව රැගෙන ගොස් කර්නල්ට භාර දුන්නා. දිනක් හැර දිනක් පුතා බලන්න අපි කඳවුරට ගියා. දවසක් එතනට ගියාම කැප්ටන් ඇපා කිව්වා පුතාව බලන්න දෙන්න බැහැ කියලා. අපිට වෙන කරන්න දෙයක් නෑ. අපි ආපහු ගෙදර එන්න ආවා. එතකොටම කඳවුරට ජීප් රථයක් ආවා. මම හදිස්සියේ දුටුවා ඒ තුළ මගේ දරුවා සිටින බව. පුතත් අපිව දුටුවා.

පුතා එක පාරටම අම්මේ සාදු කියලා ජීප් රිය තුළ සිට මා දෙසට දෑත් එක්කර වැන්දා පුතාගේ හිතේ ඒ වෙලාවෙ මොනවගේ වේදනාවක් තියෙන් නැද්ද මට සිහි විකල් විගෙන වගේ ආවා. මං ආපසු හැරිලා ජීප් රිය පිටුපස දුවලා පුතාගේ දෑතින් අල්ලා ගත්තා. මගේ මහත්තයත් ඒ එක්කම ඇවිත් පුතාව අල්ල ගත්තා. දෙයියනේ ඒ වෙලාවේ අපි තුන්දෙනා එකටම බදාගෙන වැළපුණා. පුතා බුදු අම්මේ බුදු තාත්තේ කියනවා අපි දෙන්නත් බුදු පුතේ කිය කියා හඬා වැටුනා.

අපේ හිත්වල හද කරන් හිටපු වේදනා ඇස් වලින් පිටවෙලා ඔහේ ගලා ගියා. මම හිතන්නේ මවුපියෝ දූ දරුවෝ සිටින ඕන කෙනෙකුට ඒ වගේ මොහොතක හිත පාලනය කරගන්න බැරිවෙවී. ඒත් අපේම හමුදා පිරිස එගොල්ලොන්ගේ හදවත් කළුගල් වගේ ගිට් හැටියේ සෙබළෙක් එතනට කඩා වැදුණා.

"උඹලා ඔක්කොම මෙතනින් ගිහිල්ල බුදු වෙයල්ලා කියලා ඔහු අපිට තර්ජනය කරන ගමන්. අපේ අත්වලින් ඉතා නපුරු විදිහට පුතාව ඉවතට ඇදලා ගත්තා. පුතා අපෙන් අහකට ඇදිලා යන ගමන් කිවා. "අම්මේ දොස්තර මහත්තයා ළඟට ගියාම බඩේ ගෙඩියක් තියෙනවා කියල කිව්වා" පුතාට කියන්න ලැබුණේ ඔච්චරයි ඒකත් අහම්බෙන් වගේ.

ඊට පස්සේ ජීප් එක කඳවුර වත්ත තුළට ගියා. අපි දෙන්නා කඳුළු අතරින් බලා සිටියා. එවිට දෙදෙනෙක් වාහනය ළඟට පැමිණ ප්‍රසන්න පුතාව වාහනයෙන් බස්සා දෙපැත්තෙන් අල්ලාගෙන කාමරය තුළට ගෙනිච්චා. අපි හිටපු තැනට කාමරය හොඳ හැටි පෙනුණා. මගේ පුතා කාමරයේ ජනේලේ ළඟට වෙලා දුර ඉඳන් මාත් මහත්තයත් දෙසම දෑස් දල්වා බලාගෙන හිටියා.

අපි අන්තයටම අසරණයි. මගේ මහත්තයා සැලකිය යුතු තිලයක් දරමින් සමාජයේ නිසි ගරුකව ජීවත් වුණත් මේ වෙලාවේ ප්‍රශ්නියක් සාධාරණයක් රජ කළේ නැති නිසා ඔහුට වුණත් කරන්න දෙයක් තිබුණේ නැහැ. අපි කඳුළු බිබී දෙවියන්ට යදිමින් අපේ දරුවට පිහිට පැතුවා. අපේ දුක අපට වුණ අසාධාරණය අහන්න දෙවි කෙනෙක්වත් ඒ දිනවල මේ ලෝකෙ පහළ වුණේ නැහැ.

මේ සිදුවීමට දවස් දෙකකට පසුව අපට ආරංචි වුණා පුතාට අමාරු වෙලා කුට්ටිගල රෝහලට ගෙන ගොස් සේලයින් ලබා දී ඉක්මනින්ම හමුදා කඳවුරට ගෙනාවා කියලා. අපි ඉක්මනට ගිහිල්ල ඇමැතිතුමා හමුවුණා. පුතා ගැන විස්තර කියල ලියුමක් එතුමා අතට පත් කළා.

පුතා වරදක් කරලා ඇත්නම් දඬුවම් කරන්න. නැත්නම් නිදහස් කරන්න කියලා තමයි ඒ ලියුමේ තිබුණේ. ලියුම් කියවල ඇමැතිතුමා ඇහුවා මෙයාද හඳුවල කියලා. ප්‍රදමයිනෙ මෙයා තාම ජීවතුන් අතර ඉන්නවා. මම හිතුවෙ මෙයාව දැනටමත් මරල දාලයි කියලා එයා නැවතත් කීවා.

අපිට ඇඬෙන්න ආවා. පපුව පැලෙන්න වගේ වේදනාවක් අපිට දැනුණා. ඇමැතිතුමා ඉතාම සරලව සැහැල්ලුවෙන් ඒ ප්‍රශ්න දිහා බැලුවට මේ වගේ මොහොතක මොන අම්මෙකුට තාත්තෙකුටද දෙයියනේ හිත වාව ගන්න පුළුවන්.

කඳවුරේ ඉන්නවනම් මම අහල බලන්නම් කියමින් ඇමැතිතුමා සෙවණ කඳවුරේ කැප්ටන් ඇපාට දුරකථනයෙන් කතා කළා.

පසුදා අපි කඳවුරට ගොස් කර්නල් ලියනගේ හමුවුණා. ඔහු අපිට පුතාව ගෙන්නලා පෙන්නුවා. දරුවගේ අතපය ඇඹිරිලා ගිහින්. කෙළ ගැලුවට කෙළ බිඳක් නැති ගානේ කටේ කෙළ හිඳිල ගිහින්. ප්‍රසන්න පුතා සිහි මද ගතියෙන් කතා කළා. පුතාගේ අසරණ විලාසය අපිට දරා ගන්න බැරි වුණා. කර්නල් ලියනගේ කිව්වා දරුවා රැගෙන ගොස් බෙහෙත් කරලා නැවත කඳවුරට ගෙනත් දෙන්න කියලා.

අපි පුතා අරගෙන ගාල්ලෙ සමුපකාර රෝහලට ගොස් දොස්තර ජනප්‍රිය මහතාට දරුවා පෙන්නුවා. වෛද්‍යවරයා කිව්වා පුතා උග්‍ර උමතු වීමේ රෝග යකට ගොදුරු වෙමින් සිටින බව. එතුමා කඳවුරේ කර්නල් ලියනගේ හට ලියුමක්ද දුන්නා අපි පුතාව නංගිලාගේ ගෙදර තියාගෙන බෙහෙත් හේත් කළා. මේ අතර නොවැම්බර් 12 වන දා උදේ 10.00ට පුතාව යළි කඳවුරට ගෙනත් භාර දෙන ලෙස කර්නල් ලියනගේ අපිට දන්වා තිබුණා.

ඒ කියපු දිනයට දරුවා රැගෙන විත් යළිත් භාර දුන්නා. ඒ වන විටත් දරුවා තදබල ලෙස රෝගීව සිටි නිසා එයා කිව්වා එහෙනම් ළමයා රැගෙන ගොස් සනීපතා කැඳවාගෙන විත් අත්සන් කරවන්න කියලා. ඒ ගොල්ලන් කියන කියන දේට අපි අවනත වුණා. අපි මොනවා කරන්නද පුතා තාත්තා සමග පැමිණ අත්සන් කර ගෙදර යන්නට වුණා.

මෙහෙම අත්සන් කිරීමට 1989 දෙසැම්බර් මස 17 දාත් පුතා පියා සමග යතුරුපැදියෙන් පිටත්ව ගියා. ගිහින් අත්සන් කරලා නැවත එන විට උඩුගම හන්දියේ වයර් සෙන්ටර් එක ළඟදී ලාන්සර් කාරයක් යතුරුපැදිය හරස් කර නතර කරලා තියෙනවා. ඒකෙන් හනික බැසගත් හතර දෙනෙක් මගේ මහත්තයට හිස පැළෙන්නට පහර දී පුතාව පැහැරගෙන ගියා.

එදා තමයි මගේ මහත්තය පුතාව අන්තිමට දුටු මොහොත. අනේ දෙයියනේ ඉන් පසුව අපිට අපේ දරුවා දෑසට දැක ගන්නට ලැබුණේ නැහැ. මේ පැහැර ගැනීම පොලිසියට පැමිණිලි කරලා මහත්තය ගෙදර ආවා. හිස පැළී තුවාල වීම නිසා ඔහු බෙහෙත් දමා ගෙන ගෙයි ඇඳේ වැතිර හිටියා. මම හඬ හඬා හිටියා. හවස 3.00ට පමණ හයි එස් වෑන් එකක් සහ යතුරුපැදි හතරක් අපේ ගෙදරට ආවා. ඒකෙන් ආපු පිරිස ගෙට කඩා වැදී ඇඳේ වැතිර සිටි මගේ ස්වාමිපුරුෂයාගේ ඇස්බැන්දා. පිටුපසට කරලා ගැට ගැහුවට පස්සේ බිම දාගෙන හොඳටම ගැහුවා. ඒ විතරක් නෙවෙයි මගේ අවුරුදු දොළහක් වයසැති පුංචි පුතාටත් උන් පහර දී ගෙයි බඩු මුට්ටු මංකොල්ලකෑවා.

රත්තරන් බඩු, ඔරලෝසු, හැඳි, රෙදි පිළි, කලිසම්, වීදුරු බඩු මවුන් රැගෙන ගිය දේවල්. අපි එදා රෑ ගෙයින් පිටවෙලා හිටියේ. එදා රෑ මවුන් යළිත් ගෙට පැන්නා. පසුදා උදේ පැමිණ බලන විට ගෙතුළ තිබූ බඩුමුට්ටු සියල්ල කුඩුපට්ටම් කර දාලා ගිහිල්ලා.

අපි අපේම රටේ අන්ත අසරණයෝ බවට පත්වුණා. අපිව මේ විදිහට පන්න පන්න පළි ගැනීමට ලක්වුණා. ඒත් මගේ සැමියා විදුහල්පතිවරයෙකු නිසා ඔහුට රාජකාරි කටයුතුවලත් නියැළෙන්නට සිදු වුණා.

ඒ වසරේ උසස් පෙළ විභාගය පැවතුණේ දෙසැම්බර් මාසේ. ඔහු විභාග ශාලාධිපති කෙනෙ... නිසා 1989 දෙසැම්බර් මස 20 වන දා විභාග කටයුතු සඳහා ගෙදරින් පිටව් ගියා. ඒත් වෑන් එකකින් ආ පිරිසක් මගදී ඔහු අල්ලා ගෙන හමුදා කඳවුරට ගෙනිහිල්ල තියෙනවා. අන්තිමට ඔහු විභාග ශාලාධිපති කෙනෙ... නිසා කඳවුරේ ජීප් රියකින්ම ඔහු විභාග මධ්‍යස්ථානයට ගෙන ගොස් ඇරලලා තියෙනවා. එදා ඒ විභාගය නිසා නොවේ නම් සමහර විට ඔහුටත් කරදරයක් වෙන්න ඉඩ තිබුණා.

කෙසේ වෙතත් මේ සිදුවීම සම්බන්ධවත් කර්නල් ලියනගේ... ලිඛිතව දැනුම් දුන්නා.

මගේ සැමියා විදුහල්පතිවරයෙක්. දරුවන් සිය දහස් ගාණකගේ නෙත් පාදු ගුරු පියෙක්. එහෙව් මනුස්සයෙක්ගෙ ඔළුවට පොලු පහරක් දීලා බිම දාගෙන පහර දීපු ඇයින්ට ගුරුවරුන් වෙතින් අකුරු දෙකක් ඉගෙන ගත්ත බ... අමතක වෙලා.

චූදිතයෝ

සෙවණ හමුදා කඳවුරට අනුයුක්ත 6 වැනි කාලතුවක්කු බළකාය

කර්නල් ආර්.පී. ලියනගේ

කපිතාන් ජාලිය ඇපා

ලුතිනන් ගිනිගේ ලුතිනන් අනිල් ශ්‍රියාරත්න

ලුතිනන් වජිර චාමරසිංහ

ලුතිනන් රූපසිංහ

ලාන්ස් කෝප්‍රල් ගුණරත්න

කෝප්‍රල් එස්.ඩී. සේනාරත්න

සෙබළ ධර්මසේන සෙබළ දිපාල් සිල්වා

සෙබළ ඊජේ කුමාරසිංහ

සෙබළ කබ්රාල්

සෙබළ ශ්වේන් ලියනගේ

සෙබළ උපුල් කාරියවසම්

(භීෂණ සමයේ ශ්‍රී ලංකාවේ සිටි ඇමෙරිකන් පුවත්පත් කලාවේදියකු වන ස්ටීවන් කෝල්ගේ සටහනකින් උපුට ගන්නා ලදී)

ලබන සතිය...

සැකසුම: රවිප්‍රසාද් හේරත්